

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) D. H., CSc., b) Doc. Ing. I. M. H., CSc.**, oba zastoupeni JUDr. Miroslavem Míkou, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 43, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2011 č. j. S-MHMP 552786/2011/OST/ So/ Hn, **za účasti: I)** Barrandovské terasy, a. s., se sídlem Praha 5, Barrandovská 165/1, zast. JUDr. Magdalénou Hrdličkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Praha 1, Zlatnická 10, **II)** AVIA, a. s., se sídlem Praha-Letňany, Beranových 140, **III)** MgA. D. H., zast. Mgr. Petrem Ostrouchovem, advokátem se sídlem Praha 1, Voršilská 10, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2014, č. j. 10 A 362/2011 – 93,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též „stěžovatelé“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2011, č. j. S-MHMP 552786/2011/OST/So/Hn. Městský soud v Praze při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Územním rozhodnutím ze dne 22. 5. 2006, č. j. OUR.Hl.p.620-183/06-Za-UR, stavební úřad, Úřad městské části Praha 5, rozhodl o umístění stavby „obnova a dostavba Barrandovských teras“ na pozemcích parc. č. 620, 621/1, 621/2, 622/1, 622/3, 624, 626, 1630/2, 1630/7, 2044/1, 2044/5, 2044/14, 2045/1 a 2045/4 v kat. ú. Hlubočepy. V podmínce č. 21 f) přitom pro umístění a projektovou přípravu stavby stanovil, že projektová dokumentace stavby bude obsahovat návrh řešení úpravy zelených ploch tak, aby bylo možné pěší cestou

navázat na stávající pěší cestu na parcele č. 625/1. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 12. 2006, jeho platnost byla podle § 93 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), prodloužena do 4. 12. 2009 a následně do 4. 12. 2011.

Dne 14. 1. 2010 podala společnost Barrandovské terasy a.s. (osoba zúčastněná na řízení č. 1) žádost o stavební povolení pro předmětnou stavbu. V rámci stavebního řízení podali stěžovatelé námitku, ve které poukázali na to, že projektová dokumentace neřeší úpravu zelených ploch v souladu s podmínkou č. 21 f) územního rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2011, č. j. OSU.Hl.p.620-42268/2010-Pka-R, stavební úřad povolil stavbu „obnova a dostavba Barrandovských teras“ na pozemcích parc. č. 620, 621/1, 621/2, 622/1, 622/3, 624, 626, 1630/2 a 2045/4 v kat. ú. Hlubočepy. Současně zamítl výše uvedenou námitku stěžovatelů s odůvodněním, že v katastru nemovitostí není k předmětnému pozemku uvedeno věcné břemeno vstupu na pozemek, stavebníkovi proto nelze nařídít provedení cesty navazující na pěší cestu na parcele č. 625/1. V daném případě se může jednat pouze o sousedskou domluvu mezi oběma stranami. Stavební úřad dále uvedl, že plochy navazující na hranici staveniště s pozemkem parc. č. 625/1 a parc. č. 735 jsou v celé délce navrženy jako zpevněné, z mechanicky zhutněného kameniva. V současné době není cesta v terénu, mapách či leteckých dobových snímcích zřetelná. Vstup na pozemek musí být vyřešen mimo stavební řízení.

Stěžovatelé podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011 č. j. S - MHMP 552786/2011/OST/So/Hn, zamítl.

Městský soud v Praze se ztotožnil se stěžovateli v tom, že stavební úřad není ve stavebním řízení oprávněn přezkoumávat správnost územního rozhodnutí a je povinen pouze ověřit, zda žádost o stavební povolení a předložená projektová dokumentace odpovídá podmínkám stanoveným v územním rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí sice vznesl k obsahu územního rozhodnutí určité výhrady, následně však konstatoval, že mu nezbyvá než vydané územní rozhodnutí respektovat. Posoudil proto soulad projektové dokumentace s tímto rozhodnutím. Žalovaný předně uvedl, že podmínka č. 21 f) je stanovena nejednoznačně, neboť z ní nijak nevyplývá, v kterém místě hranice mezi oběma pozemky má být navázání pěší cesty umožněno. Tuto skutečnost neuvědli ani sami stěžovatelé. Žalovaný tudíž přezkoumal možnost napojení pěší cesty v celé délce hranice mezi pozemky parc. č. 625/1 a 622/1. Zjistil přitom, že část hranice je tvořena strmým skalním srázem, v těchto místech lze existenci jakékoli pěší cesty prakticky vyloučit. Žalovaný přesto konstatoval, že i v těchto místech povolovaná stavba nevytváří žádnou překážku pro možnost napojení pěší stezky. Pokud jde o zbývající část hranice, žalovaný zjistil, že v této části stavebního pozemku nejsou žádné stavební práce povolovány. Žalovaný tak dospěl k závěru, že ať už se stávající pěší cesta propojující oba pozemky nacházela kdekoli, povolovaná stavba umožňuje její navázání po celé délce hranice mezi oběma pozemky; podmínka stanovená územním rozhodnutím je tudíž splněna.

Městský soud v Praze má za to, že stěžovatelé tento závěr žalovaného zcela pomíjí. Namítají totiž, že podle žalovaného stavba podmínku č. 21 f) územního rozhodnutí nesplňuje, jelikož však byla podmínka stanovena vadně, splňovat ji nemusí. Žalobní námitky se tak mýjí s důvody napadeného správního rozhodnutí. Městský soud v Praze dále konstatoval, že předložená projektová dokumentace by byla s uvedenou podmínkou v rozporu pouze tehdy, pokud by návrh řešení zelených ploch znemožňoval navázání na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1. Stěžovatelé však nespecifikují, v čem je navrhované řešení sadových úprav s uvedenou podmínkou v rozporu, neuvádí ani, kde se stávající cesta nachází.

Městský soud v Praze dále nepřisvědčil stěžovatelům v tom, že je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné pro vzájemnou rozpornost argumentů obsažených v jeho odůvodnění.

pokračování

Žalovaný uvedl, že umístění pěší cesty není v současnosti jasné, současně však konstatoval, že by se pěší stezka mohla nacházet u jižní hranice mezi pozemky, jižně od bývalého objektu baru Trilobit. Podle Městského soudu v Praze tato tvrzení v žádném rozporu nejsou. Žalovaný netvrdil, že se v tomto místě pěší cesta nachází, zabýval se touto možností pouze jako jednou z eventualit. Stěžovatelé dále spatřovali rozpor závěrů žalovaného v tom, že žalovaný na jedné straně uvedl, že podmínku nelze pro nejednoznačnost jejího obsahu posoudit, na druhé straně považoval podmínku za splněnou. Soud ani zde žádný rozpor neshledal. Jak již bylo shora uvedeno, žalovaný dospěl k závěru, že umístění stávající cesty nelze zjistit. Současně však uzavřel, že povolovaná stavba nebrání navázání pěší cesty propojující oba pozemky v žádném místě hranice. Jestliže žalovaný za této situace dovodil, že je podmínka územního rozhodnutí splněna, jeví se takový závěr soudu jako zcela srozumitelný. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelé napadli rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Uvedli, že se domáhali zrušení stavebního povolení ze dne 11. 3. 2011, č. j. OSU.Hl.p.620-42268/2010-Pka-R, z důvodu jeho nesouladu s dříve vydaným územním rozhodnutím. Stěžovatelé totiž mají za to, že projektová dokumentace ani vydané stavební povolení nezohlednily podmínku č. 21 f) územního rozhodnutí a pěší cesta, která měla navázat na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1, tak zůstala pominuta. Městský soud v Praze naopak dospěl k závěru, že podmínka stanovená územním rozhodnutím byla splněna, neboť projektová dokumentace a stavební povolení umístění pěší cesty neznemožňují. Stěžovatelé považují tuto argumentaci za nesprávnou. Mají za to, že Městský soud v Praze nezohlednil smysl stanovené podmínky, jímž bylo to, aby stávající a využívaná stezka pro pěší zůstala i po realizaci záměru stavebníka plně zachována, resp. aby stěžovatelům jako spoluvlastníkům sousedního pozemku nebyl po dokončení stavby odepřen stávající přístup na jejich pozemky z pozemků dotčených stavebním povolením. Podmínku stanovenou územním rozhodnutím je tedy nutno vykládat tak, že projektová dokumentace stavby musí obsahovat návrh řešení zelených ploch spolu s návrhem řešení navázání pěší cesty na pozemek parc. č. 625/1. Relativní volnost formulace podmínky neznamená, že v projektové dokumentaci nemusí být cesta vůbec řešena a bude ponecháno na úvaze stavebníka, jakým způsobem napojení pěší cesty na sousední pozemek zajistí. Vzhledem k tomu, že projektová dokumentace nerespektovala podmínku stanovenou v územním rozhodnutí, nesplňovala požadavek vyplývající z § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a stavební povolení tudíž nemělo být vůbec vydáno. Stěžovatelé konečně namítli, že se soud nevypořádal s žalobními námitkami a rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Navrhli proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle výpisu z katastru nemovitostí není u žádného z těchto pozemků vyznačeno věcné břemeno práva chůze či vstupu z jednoho pozemku na druhý. Žalovaný dále namítl, že v textu podmínky není jednoznačně uvedeno, že má být zajištěno napojení na dotčený pozemek vybudováním cesty, není ani určeno místo, kde má být možnost napojení cesty navržena. Jde o nekonkrétní požadavek, aby projektová dokumentace obsahovala návrh řešení úpravy zelených ploch. Žalovaný dodal, že žádná stávající cesta není v terénu ani mapách či leteckých snímcích zřetelná, terén na rozhraní obou pozemků parc. č. 625/1 a parc. č. 622/1 má charakter skalního srázu, což prakticky vylučuje bezpečnou pěší chůzi. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení č. I) (Barrandovské terasy, a. s.) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelé nepředložili žádný přesvědčivý důkaz o tom, že nebyla splněna podmínka územního rozhodnutí č. 21 f), tedy že navrhovaný projekt zeleně neumožňuje pěší cestou navázat na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1. Stěžovatelé mění v kasační stížnosti

význam této podmínky a v podstatě tvrdí, že podmínka formulovaná v územním rozhodnutí postrádá jakýkoli smysl. Tato výhrada měla být řešena nejpozději v době před nabytím právní moci uvedeného územního rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení č. I) dále namítla, že stěžovatelé se domáhají práva užívat cizí pozemek, toto právo však nelze založit stavebním povolením. Stěžovatelé ani dosud jednoznačně nespécifikovali pěší cestu, jejíž napojení má být umožněno. Tvrzení, že jde o využívanou cestu, nemá oporu v realitě, neboť hranice mezi pozemkem parc. č. 625/1 a pozemky dotčenými stavbou je neschůdná. Kromě vlastníka, tj. osoby zúčastněné na řízení č. I), navíc nemá nikdo oprávnění na tyto pozemky vstupovat. Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Městský soud v Praze se ve svém rozsudku náležitě vypořádal jak s námitkou stěžovatelů, že žalovaný přezkoumával územní rozhodnutí, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, tak i s jejich argumentací dovozující rozpory v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

Podstatou kasační stížnosti byla námitka stěžovatelů, že Městský soud v Praze chybně vyložil podmínku č. 21 f) územního rozhodnutí tak, že pro její splnění postačuje, jestliže návrh řešení zelených ploch v projektové dokumentaci neznemožňuje navázat pěší cestou na stávající pěší cestu na pozemku parc. č. 625/1. Stěžovatelé naopak tvrdili, že podmínka stanovená územním rozhodnutím požaduje, aby návrh řešení zelených ploch v projektové dokumentaci obsahoval konkrétní řešení navázání pěší cesty vedené na pozemku parc. č. 625/1.

Při posouzení významu stanovené podmínky Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že samotné územní rozhodnutí žádné její bližší objasnění nepřináší. V odůvodnění územního rozhodnutí se pouze uvádí, že stěžovatelka jako účastnice územního řízení uplatnila při ústním jednání námitku, v níž navrhla úpravu zeleně koncipovat tak, aby bylo možné pěší cestou navázat na původní pěší cestu na sousedním pozemku parc. č. 625/1. Stavební úřad pak bez dalšího zdůvodnění konstatoval, že tomuto požadavku vyhověl stanovením podmínky č. 21 f) rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dále zjistil, že z územního rozhodnutí či připojené dokumentace není zřejmé, kde se měla stávající pěší cesta vedená na pozemku parc. č. 625/1 nacházet. Umístění pěší cesty nebylo zjištěno ani v průběhu stavebního řízení, prvoinstanční správní orgán konstatoval, že v současné době není cesta v terénu, mapách či v leteckých dobových snímcích zřetelná. Rovněž stěžovatelé v průběhu správního řízení či v řízení o žalobě neupřesnili, kde se měla stávající pěší cesta nacházet a ve kterém místě mělo být navázání cesty na pozemku parc. č. 622/1 umožněno. Námitka uplatněná v odvolání, že stanovená podmínka má zajistit zachování původního spojení barrandovských teras a plaveckého stadiónu, je zcela nekonkrétní.

pokračování

Vzhledem k tomu, že podmínka č. 21 f) územního rozhodnutí neurčuje konkrétní místo, v němž má být navázání pěší cesty umožněno, a nebyla ani zjištěna poloha stávající pěší cesty na pozemku parc. č. 625/1, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uvedenou podmínku je nutno chápat pouze jako požadavek, aby návrh řešení úpravy zelených ploch nebránil navázání pěší cesty na pěší cestu vedenou na pozemku parc. č. 625/1. Podmínka tedy neznamená, že by bylo nutno v tomto návrhu vymezit přesné místo navázání pěší cesty na hranici pozemků parc. č. 622/1 a parc. č. 625/1.

Nejvyšší správní soud současně přisvědčil Městskému soudu v Praze v tom, že se žalovaný splněním podmínky č. 21 f) územního rozhodnutí ve výše uvedeném smyslu ve svém rozhodnutí náležitě vypořádal, přičemž dospěl k závěru, že podle projektové dokumentace objektu SO 12.1 - dostavba hotelového zařízení (výkres č. 16.7) a objektu SO 15 - Sadové úpravy (výkres č. 2) je zřejmé, že návrh zelených ploch v prostoru staveniště ani opěrné zdi zásadně nemění stávající poměry v místě společné hranice mezi oběma pozemky a nevytváří překážku pro možnost napojení pěší stezky. Proti tomuto závěru žalovaného nevznikli stěžovatelé žádnou námitku, v níž by osvětlili, jakým způsobem návrh řešení sadových úprav konkrétně brání napojení pěší vedené na pozemku parc. č. 625/1.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovateli podle § 103 odst. 1 písm. b) a d), z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle § 103 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemají (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu